

5. kapitola

„Nevím, jak to vidíte vy, paní Westonová,“ pronesl pan Knightley, „ale mně se vůbec nelíbí, že jsou Emma s Harriet Smithovou najednou takové přítelkyně.“

„Nelíbí?! Opravdu myslíte, že to není vhodné? Pročpak?“

„Podle mého názoru to ani jedné z nich neprospěje.“

„To mě ale překvapuje! Pokud jde o Emmu, ta přece Harriet musí jen prospět, a sama získala nový zájem, a tak by se dalo říct, že prospěje i Harriet jí. Já mám z jejich sblížení jen radost. To je zvláštní, jak to vidíme každý úplně jinak! Že prý jim to neprospěje! Teď se jistě zase kvůli Emmě pohádáme, pane Knightley.“

„Nejspíš si myslíte, že jsem se s vámi přišel pohádat schválně, protože jsem věděl, že pan Weston nebude doma, a že se tedy musíte hájit sama.“

„Kdyby tu pan Weston byl, nepochybně by mě podpořil, protože má na celou věc stejný názor jako já. Zrovna včera jsme se o tom bavili a shodli jsme se, jaké má Emma štěstí, že se v Highbury našla dívka, se kterou se může přátelit. Tohle vy nedokážete spravedlivě posoudit, pane Knightley. Už jste si tak zvykl žít sám, že netušíte, jak je společnost druhých důležitá. A možná že žádný muž není schopen pochopit, jakou útěchu přináší ženě společnost jiné ženy, zvláště když je na ni celý život zvyklá. Umím si představit, co vám na Harriet Smithové vadí. Není to tak znamenitá mla-

dá žena, jakou by si Emma zasloužila mít za přítelkyni. Na druhou stranu ale vím, že by Emma ráda, aby se Harriet víc vzdělávala, a určitě ji to ponoukne, aby sama víc četla. Budou si číst spolu. Víím, že to myslí vážně.“

„Emma má v úmyslu víc číst asi tak od svých dvanácti let. Už jsem viděl tolik seznamů knih, které si vypracovala a hodlala je soustavně číst – a byly to vynikající seznamy, skvěle sestavené, úhledně uspořádané, někdy podle abecedy, jindy podle jiných pravidel... Například ten seznam, který si sepsala v pouhých čtrnácti letech – ten jsem měl dokonce nějakou dobu schovaný. Vzpomínám si, jak jsem si tenkrát říkal, že jí tak dobrý výběr dělá čest. Jsem přesvědčený, že i její nejnovější seznam bude skvělý. Už jsem ale dávno přestal věřit, že by se Emma četbě věnovala opravdu pravidelně. Nevydrží u ničeho, co vyžaduje péli a trpělivost, u čeho by musela potlačit svou představivost a snažit se o pochopení. A pokud ji k tomu nedokázala podnítit ani slečna Taylorová, mohu s jistotou říci, že Harriet Smithová nezmůže teprve nic. Nikdy jste ji nepřesvědčila, aby četla aspoň zpoloviny tolik, kolik jste si přála. To přece sama víte.“

„Troufám si říci,“ opáčila s úsměvem paní Westonová, „že jsem si to tenkrát také myslela. Ovšem co jsme se rozloučily, nějak si nemohu vybavit, že by mi snad Emma někdy v něčem nevyhověla.“

„Takovou vzpomínku by si jistě nikdo ani oživit nepřál,“ odtušil pan Knightley s pochopením a na okamžik se odmlčel. „Jenomže mně žádné takové kouzlo smysly nezatemňuje,“ dodal po chvíli, „takže jsem nucen všechno vidět a slyšet a všechno si pamatovat. Emma je zhýčkaná tím, že je z celé rodiny nejchytřejší. Už v deseti letech měla tu smůlu, že dokázala odpovídat na otázky, nad nimiž si její sedmnáctiletá sestra marně lámala hlavu. Odjakživa byla pohotová a sebejistá, zatímco Isabella je pomalá a bázlivá.“